மீட்கப்பட்டவர்கள்

(1:7, 8)

ஒவ்வொரு கண்டத்திலும், ஒவ்வொரு நாட்டிலும், ஒவ்வொரு நகரிலும், ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் கொண்டாட்டங்களுக்காக மக்கள் அவ்வப்போது ஒன்றுகூடுகின்றனர். எடுத்துக்காட்டாக மக்கள், பிறந்த நாட்களையும் ஆண்டு விழாக்களையும் கொண்டாடுகின்றனர். நாம் அலங்கரிக்கின்றோம். நாம் (வாழ்த்து) அட்டைகளையும் பரிசுகளையும் (விலைக்கு) வாங்குகின்றோம். அந்தக் கொண்டாட்டத்தையும் அதில் பங்கேற்ற யாவரையும் நினைவுபடுத்திக் கொள்வதில் நமக்கு உதவுவதற்காக நாம் (புகைப்) படங்கள் அல்லது வீடியோ சுருள் காட்சிகள் என்பவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகின்றோம்.

நாடு தழுவிய வகையில் இந்தியாவில் - சுதந்திர தின விழா, குடியரசு தின விழா, ஆசிரியர் தினம், மற்றும் உழைப்பாளர் தினம் போன்ற - பல்வேறு விடுமுறை நாட்கள் கொண்டாடப்படுகின்றன. இந்தக் கொண்டாட்டங்கள், குடும்பம், நண்பர்கள், சுற்றுலாக்கள், வான வேடிக்கைகள் மற்றும் ஊர்வலங்கள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்குகின்றன. நாம் ஒரு நாடு என்ற வகையில் எந்நிலையில் இருந்துள்ளோம், நாம் எதற்காக நிலைநிற்கிறோம் மற்றும் வரலாற்றில் நாம் எவ்வாறு ஏற்புடையவைகளாக இருக்கின்றோம், என்பவற்றை இந்த விசேஷ நிகழ்ச்சிகளின் மூலம் நாம் நினைவுபடுத்திக் கொள்ளுகின்றோம்.

நாம் வேதாகமத்தினிடம் வருகின்ற பொழுது, தேவன் கிறிஸ்துவின் மூலம் நமக்குச் செய்துள்ளதுதான் நமது வாழ்வின் மிகவும் முக்கியமான கொண்டாட்டமாயிருக்க வேண்டியது என்று கண்டறிகின்றோம். தேவனுடைய மக்களின் பொதுக் கூடுகை ஒவ்வொன்றும், கிறிஸ்து யார் என்றும் மற்றும் அவர் செய்துள்ளது என்ன என்பவற்றின் மாபெரும் கொண்டாட்டமாகவே இருக்க வேண்டும்.

எபேசியருக்கு எழுதிய நிருபத்தின் தொடக்க வசனங்கள், கிறிஸ்துவின் மூலம் தேவன் நமக்கு அளித்துள்ள யாவற்றிற்காகவும் அவருக்குப் பவுல் புகழ்ச்சிகளினுடைய கொண்டாட்டத்துடன் எதிரொலிக்கின்றன. நாம், 1:3-14ல் கொண்டாட்டத்தின் சாரம் மிகுந்துள்ள ஒரு ஒற்றை வாக்கியத்தைக் காண்கின்றோம்.

நம்மை தேவன் கிறிஸ்துவுக்குள் ஆவிக்குரிய சகல ஆசீர்வாதத்துடனும் ஆசீர்வதித்திருப்பதைப் பவுல் “துதியின் வெற்றி முழக்கத்தில்” கொண்டாடினார் (1:3). கிறிஸ்துவுக்குள் நம்மை தேவன் தமது தேர்ந்து கொள்ளப்பட்ட மக்களாக ஆக்கியிருப்பதற்காக அவர் (பவுல்) கொண்டாடினார் (1:4).

தேவன் நம்மைத் தமது பிள்ளைகளாகச் சுவிகரித்திருப்பதற்காகப் பவுல் கொண்டாடினார் (1:6). கிறிஸ்துவுக்குள் நமக்கு தாராளமாக அருளப் பட்டுள்ள கிருபையை அவர் (பவுல்) கொண்டாடினார் (1:5).

பிறகு நாம் பின்வரும் கிளர்ச்சியூட்டுகிற கூற்றினிடத்திற்கு வருகின் றோம்: "அவருடைய கிருபையின் ஐசுவரியத்தின்படியே, இவருடைய இரத்தத்தினாலே பாவமன்னிப்பாகிய மீட்பு இவருக்குள் நமக்கு உண்டா யிருக்கிறது. அந்தக் கிருபையை அவர் சகல ஞானத்தோடும் புத்தியோடும் எங்களிடத்தில் பெருகப்பண்ணினார்" (1:7, 8).

கிறிஸ்துவுக்குள் மீட்கப்பட்டிருத்தலை நாம் கொண்டாடுகின்றோம். இந்தக் கொண்டாடுதல் எவ்வாறு வெளிப்படுகின்றது?

மீட்பின் அர்த்தத்தை நாம் கொண்டாடுகின்றோம்

"... இவருடைய இரத்தத்தினாலே பாவமன்னிப்பாகிய மீட்பு இவருக்குள் நமக்கு உண்டாயிருக்கிறது" (1:7). கிறிஸ்துவுக்குள் உண்டா கின்ற மீட்பைப் பவுல் கொண்டாடினார், ஆனால் அவர் (பவுல்) "மீட்பு" என்பதன் மூலம் எதனை அர்த்தப்படுத்தினார்? பின்வரும் இரண்டு வார்த்தைகளை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்: "நிலை" மற்றும் "விலை."

மீட்பு என்பது நாம் மீட்கப்படுவதற்கு முன்பு நாம் இருந்த *நிலை*பற்றிச் சிலவற்றை நமக்குக் கூறுகின்றது. ஒரு விளக்கவுரையாளர் பின்வரும் உற்றுநோக்குதலை ஏற்படுத்தினார்: "இன்னொருவருக்கு உரியதாயிருக் கின்ற ஒரு பொருளை அல்லது நபரை விடுவித்தல் என்பதே மீட்பின் அடிப்படைக் கருத்தாக உள்ளது."[1]

பழைய ஏற்பாட்டில், மீட்பு என்பது ஒரு அடிமையின் சுதந்திரத்தை ஆதாயப்படுத்திக் கொள்வதற்கு/ஒரு அடிமைக்குச் சுதந்திரத்தை ஈட்டித் தருவதற்கு செலுத்தப்பட்ட விலையாக இருந்தது. தேவன் இஸ்ரவேலரை எகிப்திய அடிமைத்தனத்தினின்று விடுவித்த பொழுதும், அது மீட்பாய் இருந்தது. மீட்பு என்பது இன்னொருவரின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து விடுவிக்கப்படுதல் அல்லது சுதந்திரம் அடைதல் என்று அர்த்தப்படுகின்றது. "பாவத்துக்குக் கீழாக விற்கப்பட்டு" இருத்தல் பற்றிப் பவுல் எழுதினார் (ரோமர் 7:14). மீட்பு என்பது, நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் வருவதற்கு முன்பு இருந்த நிலைமையை நினைவுபடுத்துகின்றது. (அப்பொழுது) பாவம் என்பது நமது எஜமானாய் இருந்தது.

மீட்பின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கு நாம் (முன்பிருந்த) பாவம் நிறைந்த நிலையைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியமாயிருக்கின்றது. அந்த நிலையை விட்டு நம்மை வெளியே கொண்டு வந்தது எது என்பதைப் பற்றியும் நாம் சிந்தையில் கொண்டிருக்க வேண்டியது அவசியமாய் உள்ளது. மீட்பின் விலை என்னவாக இருந்தது? பவுல், "அவருடைய இரத்தத்தினாலே நமக்கு மீட்பு உண்டாயிற்று ..." என்று கூறினார். மீட்பு என்பது மலிவானதாக இருந்ததில்லை. இதைப் பெறுவதற்கு விலையானது

மிக உயர்ந்ததாயிருந்தது. "... அநேகரை மீட்கும் பொருளாகத் தம்முடைய ஜீவனைக் கொடுக்க" (மாற். 10:45) வந்ததாக இயேசுதாமே கூறினார். பேதுரு, "உங்கள் முன்னோர்களால் பாரம்பரியமாய் நீங்கள் அநுசரித்து வந்த வீணான நடத்தையினின்று அழிவுள்ள வஸ்துக்களாகிய வெள்ளியினாலும் பொன்னினாலும் மீட்கப்படாமல், குற்றமில்லாத மாசற்ற ஆட்டுக்குட்டியாகிய கிறிஸ்துவின் விலையேறப் பெற்ற இரத்தத்தினாலே மீட்கப்பட்டீர்களென்று அறிந்திருக்கிறீர்களே" (1 பேது. 1:18, 19) என்று கூறினார்.

எபிரெயருக்கு எழுதிய நிருபம், "... தம்முடைய சொந்த இரத்தத்தினாலும் ஒரேதரம் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திலே பிரவேசித்து, நித்திய மீட்பை உண்டுபண்ணினார்" (எபி. 9:12) என்று கூறுகின்றது. நமது மீட்பானது, கற்பனை செய்யக் கூடிய அளவில் மிக உயர்ந்த விலையினால் - தேவ குமாரனின் வன்முறையான மரணத்தினால்—நமக்கு உண்டாயிற்று.

உலகில் (எங்கோ உள்ள) சில பகுதியில் நடக்கும் உள்நாட்டு யுத்தத்தைப் பற்றிய ஒளிபரப்பை நாம் காண்கின்றபோது நமது நெஞ்சத்தில் வேதனை ஏற்படுவதைத் தவிர்க்க இயலாது. என்னத்தை எதிர்பார்ப்பது என்பதை அறியாமலேயே மக்கள் ஒவ்வொரு நாளும் துயில் நீங்கி எழுகின்றனர். நாளின் முடிவில் மீண்டும் ஒருவர் மற்றவரைக் காண்போமா என்பதை அறியாத நிலையிலேயே குடும்பத்தவர்கள் ஒவ்வொரு காலையிலும் பிரிந்து செல்லுகின்றனர். இது மிகவும் பயங்கரமான சூழ்நிலையாக உள்ளது. இது என்னைப் போன்ற மக்கள், நாம் கொண்டுள்ள சார்பு நிலையில் பாதுகாப்பு மற்றும் சுயாதீனம் ஆகியவற்றை மதிக்கும்படி செய்ய வேண்டும். பிறருடன் சேர்ந்து நான் மகிழ்வுடன் அனுபவிப்பது (மீட்பு) என்பது மிக உயர்ந்த விலையினால் உண்டாயிற்று. யுத்தத்தில் மரித்துப் போன 160,000க்கும் அதிகமான அமெரிக்க வீரர்களை புதைத்த அர்லிங்டன் தேசியக் கல்லறை போன்ற இடங்களில் இருக்கின்ற வெண் சிலுவைகளின் வரிசைகள் விடுதலையின் விலையை நினைவுபடுத்துபவைகளாக நிலைநிற்கின்றன.

நமக்காக இயேசு தம்முடைய ஜீவனைக் கையளித்தார். அவர் கல்வாரிக்குச் செல்லாது இருந்திருப்பாரேயானால், நம்மில் எவருக்கும் (நித்திய ஜீவனின்) நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்காது. நமது மீட்புக்கு அவர் கிரயம் செலுத்தினார். அவர் நமது மீட்பராய் இருக்கின்றார்.

இந்த சத்தியத்தைக் கொண்டு நாம் என்ன செய்கின்றோம்? இதை நாம் நமது சிந்தைகளில் தேக்கி வைப்பதுடன் மட்டும் நின்று விடுகின்றோமா? இதைப் பற்றி நாம் பாடுவதுடன் மட்டும் விட்டு விடுகின்றோமா? இதை நாம் அவ்வப்போது மட்டும் நினைவுபடுத்திக் கொள்கின்றோமா? மீட்பின் சத்தியம் நம் வாழ்வில் குறிப்பிடத்தக்க மாறுதலை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று இயேசு நோக்கம் கொண்டுள்ளார். நாம் எவ்விதமானவர்களாய் - தேவனைக் கனப்படுத்தி, அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவரில் அன்புகூர்ந்து, அவரில் களிகூர்ந்து, அவரைத் துதிக்கின்றவர்களாய் - இருக்க வேண்டும் என்று தேவன் எப்பொழுதும் நம்மீது உணர்த்தும் அர்த்தத்தின்படியான மக்களாய் நாம் இருக்க முடியும்படி அவர் (இயேசு) நம்மை மீட்டார். இந்தத் திட்டத்திற்கு எதிராகச் சென்று, பாவத்தில் வாழ்வதை நான் தேர்ந்து கொள்ளும்பொழுது, சிலுவையில் அவரது மரணம் ஒருக்காலும்

ஏற்பட்டிராதது போன்று, அது எவ்வித அர்த்தமும் இல்லாதது போன்று, அதைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தகுதியற்றது போன்று, மற்றும் எனக்காக அவர் இரத்தம் சிந்தி மரித்தது ஒன்றும் பொருட்படுத்தத்தக்க விஷயம் அல்ல என்பது போன்று வாழ்வதை நான் தேர்ந்து கொள்கின்றேன்.

நரகத்திற்கு வெளியே பரலோகத்திற்குத் தயாரான நிலையில் நாம் இருக்க வேண்டும் என்ற தேவனுடைய விருப்பத்திற்கிணங்க நாம் இருக்கும்படியாக இயேசு விலை செலுத்தினார் என்பதே மீட்பின் அர்த்தமாக உள்ளது.

மீட்பின் விளைவை நாம் கொண்டாடுகின்றோம்

"... இவருடைய இரத்தத்தினாலே பாவமன்னிப்பாகிய மீட்பு இவருக்குள் நமக்கு உண்டாயிருக்கிறது" (1:7) பாவங்களுக்கு மன்னிப்பு என்பதே மீட்பின் விளைவாக உள்ளது.

"மன்னிப்பு" (Gk.: *aphesis*) *என்ற பெயர்ச் சொல்லானது "அனுப்புதல், புறப்பட்டுச் செல்லும்படி வழியனுப்புதல்" என்று அர்த்தப்படுகின்ற வினைச் சொல்லில் இருந்து வருகிறதாக உள்ளது. தேவன் நமது பாவங்களைப் புறம்பே அனுப்பி விடுகிறார். அவை இனியும் நமக்கும் தேவனுக்கும் நடுவில் நிற்பதில்லை.*

பழைய ஏற்பாட்டின்கீழ் வாழ்ந்தவர்களுக்குப் போக்காடு இருந்தது. பாவ நிவிர்த்தி செய்யும் நாளில், இஸ்ரவேல் ஜனங்களின் எல்லாப் பாவங்களையும் அவர்களிலிருந்து அந்த வெள்ளாட்டுக் கடாவுக்கு மாற்றும் அடையாளமாக, பிரதான ஆசாரியன் அந்த வெள்ளாட்டுக் கடாவின் தலையின்மேல் தன் கைகளை வைப்பான். பின்பு அந்த வெள்ளாட்டுக்கடா, பாளையத்திற்கு என்றுமே திரும்பி வராத விதமாக அது வனாந்திரத்திலே கொண்டு போய் விடப்படும். வெள்ளாட்டுக் கடா போய் விட்டது மற்றும் அப்படியே பாவங்களும் போய் விட்டன (லேவி. 16).

இயேசு கிறிஸ்து நம்முடைய போக்காடாக ஆனார். அவர் நமது குற்றங்களைத் தம்மேல் சுமந்து, தண்டனையை ஏற்றுக் கொண்டார்:

> *... கர்த்தரோ நம்மெல்லாருடைய அக்கிரமத்தையும் அவர்மேல் விழப்பண்ணினார் (ஏசா. 53:6).*
>
> *நாம் அவருக்குள் தேவனுடைய நீதியாகும்படிக்கு பாவம் அறியாத அவரை நமக்காகப் பாவமாக்கினார் (2 கொரி. 5:21).*
>
> *... அவர் தாமே தமது சரீரத்திலே நம்முடைய பாவங்களைச் சிலுவையின்மேல் சுமந்தார் ... (1 பேது. 2:24).*

ஒருமுறை ஒரு மக்கள் குழுவினர் அவர்களின் மத நம்பிக்கைகள் குறித்துக் கேட்கப்பட்டார்கள்.[2] பரலோகம் மற்றும் நரகம் பற்றி மாறுபட்ட

சில கருத்துக்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. பதில் கூறியவர்களின் பொதுவான கண்ணோட்டங்களில் ஒன்று பின்வருமாறு இருந்தது: நீங்கள் நித்தியத்தை எங்கு செலவிடுவீர்கள் என்பது நீங்கள் எவ்வளவு நல்லவராய் இருக்கின்றீர்கள் என்பதைப் பொறுத்ததாக உள்ளது. வேறு வார்த்தைகளில் சொல்லுவதென்றால், ஒரு நபர் இடர்ப்பாட்டிற்குப் புறம்பே இருந்தால், பொறுப்புக்களைப் பற்றி அக்கறை கொண்டிருந்தால், மக்களை நன்கு நடத்தினால், அவரைப் பற்றிய மோசமானவைகளைக் காட்டிலும் அவரைப் பற்றிய நல்லவைகளை அதிகமாய்க் கூறமுடியும் என்று காணப்பட்டால் அந்த நபர் பரலோகத்திற்குச் செல்லுவார்.

அந்தக் கருத்து வேதாகமத்தில் காணப்பட முடியாது! நம்மில் எவரும் பரலோகம் செல்லப் போதிய அளவு நல்லவர்களாய் இருப்பதில்லை என்றே வேதாகமம் போதிக்கின்றது: "அந்தப்படியே: நீதிமான் ஒருவனாகிலும் இல்லை" (ரோமர் 3:10); "எல்லாரும் பாவஞ் செய்து தேவ மகிமையற்றவர் களாகி" (ரோமர் 3:23); "பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்" (ரோமர் 6:23).

இந்த மூன்று வசனங்கள் மாத்திரமேகூட நற்பண்பு மக்களைப் பரலோகத்திற்கு இட்டுச் செல்லுகின்றது என்ற கருத்தைப் பொய்யாக்கு கின்றது. உங்கள் பள்ளியில் நீங்கள் மிகச் சிறந்த மாணவராகத் தேர்ந்தெடுக் கப்படுதலோ, குடிமைக் கழகத்தினரால் நீங்கள் ஒரு மாதிரிக் குடிமகனாக அங்கீகரிக்கப்படுதலோ அல்லது உங்கள் சபைக்குழுமத்தில் நீங்கள் அக்கறைக்கும் பரிவிரக்கத்துக்கும் பெயர் பெற்ற மனிதராக மதிக்கப் படுவதோ ஒரு பொருட்டே அல்ல. நீங்கள் உங்களையே அடிப்படையில் நல்லவராகக் காண்பதால் மட்டும் நீங்கள் பரலோகத்தில் பிரவேசித்து விட முடியாது. நற்பண்பு (மாத்திரம்) நம்மைப் பரலோகத்திற்கு இட்டுச் சென்று விடாது. நம்மில் எவரும் எந்தக் காலத்திலும் போதிய அளவு நல்லவராய் இருந்து விட முடியாது. நமது பாவங்கள் அந்த அளவு காணப்படுகின்றன.

முதல் முறையாக நான் பாவம் செய்தது, முதல் முறையாக நீங்கள் பாவம் செய்தது என்பது நாம் நல்லவர்களாய் இருப்பதினால் பரலோகம் செல்லுவதை இயலாத செயலாக்கியது. ஒரு பாவியைப் பாவமில்லாதவராக ஆக்க, நம்மில் யாராலுமே எதுவும் செய்ய முடியாது.

நாம் எவ்வளவுதான் நல்லவர்களாக மற்றவர்களுக்குக் காணப் பட்டாலும், நாம் தேவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட மாட்டோம். நாம் தேவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்படி நம்மால் செய்ய முடியாது. நம்மை மன்னிப்பதினால் தேவன் மட்டுமே இதைச் செய்து முடிக்கின்றார். நமது பாவங்களை (நம்மை விட்டுப்) புறம்பே அனுப்புவதால் இதை அவர் செய்கின்றார். இதனால் தான் நாம் மீட்பின் விளைவை - பாவமன்னிப்பை - கொண்டாடுகின்றோம்.

மீட்பின் அளவை நாம் கொண்டாடுகின்றோம்

"அவருடைய கிருபையின் ஐசுவரியத்தின்படியே இவருடைய இரத்தத்தினாலே பாவமன்னிப்பாகிய மீட்பு இவருக்குள் நமக்கு உண்டா

யிருக்கிறது. அந்தக் கிருபையை அவர் சகல ஞானத்தோடும் புத்தியோடும் எங்களிடத்தில் பெருகப் பண்ணினார்" (1:7, 8). நமது மன்னிப்பின்/நாம் மன்னிக்கப்படுதலின் பரந்த தன்மையையும் முழுமைத் தன்மையையும் பவுல் உறுதிப்படுத்தினார். தேவன் நமது வாழ்வில் பெருகச் செய்த அவருடைய கிருபையின் பரிபூரணத்தினால் நாம் மன்னிக்கப்படுதலின் அளவானது/விரிவளவானது அளக்கப்படுகின்றது.

தேவன் தம்முடைய கிருபையின் ஐசுவரியத்தின்படியே மீட்டு மன்னிக்கின்றார். தேவன் ஒரு (சிறு) பங்கு அளவைக் கொண்டிருப்ப தில்லை. தேவன், நாம் ஒருக்காலும் சிறப்புடன் விஞ்சியிருக்குமளவுக்கு ஒரு நபரை அதிக அளவு "பெரிய" பாவங்கள் கொண்டவராக அனுமதிப்ப தில்லை. "... அப்படியிருந்தும், பாவம் பெருகின இடத்தில் கிருபை அதிகமாய்ப் பெருகிற்று" (ரோமர் 5:20). தேவனுடைய கிருபை எட்டுமளவுக்கும் அப்பால் எந்த ஒரு மனிதரும் ஒரு காலத்திலும் பாவம் செய்து விட முடியாது, அவர் கையாள முடியாத அளவுக்கு நமது பாவம் அவ்வளவு பயங்கரமானதாகவோ அவ்வளவு எண்ணிறந்ததாகவோ ஒருக்காலும் ஆகி விட முடியாது.

சத்தியம் பின்வருவதாக உள்ளது: நீங்கள் எவ்வளவு கடினமாக முயற்சி செய்தாலும் நற்பண்பானது உங்களைப் பரலோகத்திற்கு இட்டுச் சென்று விடாது; இருப்பினும், நீங்கள் இயேசுவின் மீது உங்கள் நம்பிக்கையை வைத்தால் நம்புவதற்கரிய பாவம் நிறைந்த தன்மையானது உங்களைப் பரலோகம் செல்லாமல் தவிர்த்து விடாது.

முதலாம் நூற்றாண்டில், சிலுவையின் காலத்திற்கும் அதனைப் பின் தொடர்ந்து வந்த காலத்திற்கும் வாசிப்பவர்களை எடுத்துச் செல்லுகின்ற நாவல் ஒன்றை தோம் லெம்மன்ஸ் என்பவர் எழுதினார். நாசரேத்திலிருந்து வந்த கலகக்காரப் போதகர் ஒருவரைச் சிலுவையில் அறைவதற்காக ஒரு சிலுவையை வடிவமைக்கும்படி ஒரு இரவு வேளையில் திடீரென்று எழுப்பப்பட்டு கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்ட லீனஸ் என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு தச்சர்தான் இந்த நாவலின் முதன்மைப் பாத்திரமாக இருக்கின்றார். அதை அவர் செய்தார். அதே நாளின் பிற்பகுதியில் லீனஸ், தாம் செய்திருந்த சிலுவையில் நசரேயனாகிய இயேசு இரத்தம் சிந்தி மரிப்பதை அங்கு நின்று கவனித்தார்.

அவருக்குள் குற்ற உணர்வு மேலோங்கியது. அவர் எருசலேமுக்கு விரைந்தோடி, சத்தியம் மற்றும் ஜீவனைத் தேடினார். மரித்த கலிலேயப் போதகரின் நினைவு பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் கூட இன்னும் அவரைத் துரத்திற்று. தர்சு நகரிலிருந்து வந்த சவுல் என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு மனிதரை லீனஸ் சந்தித்தார். கற்பனையில் விளைந்த அவர்களின் சந்திப்பில் லீனஸும் சவுலும் பின்வருமாறு உரையாடினார்கள்:

> "நான் அவரது இரத்தத்தைக் குறித்து குற்றமுள்ளவனாக - நேரடியான குற்றமுள்ளவனாக - இருக்கின்றேன்! அவர் குற்றமறியாதவராக இருந்தார் என்று நான் அறிந்தேன், உணர்ந்தேன், இருப்பினும் நான் -" அவரால் வார்த்தை கூற முடியாதிருந்தது, அவரது

சிந்தையானது குற்றமற்ற ஒரு மனிதரின் இரத்தத்தினால் ஈர்க்கப்பட்டது ...

கடைசியில் அவர் வெட்கம் மற்றும் குழப்பத்தில் ஊறிய குரலில், "அவர் கொல்லப்பட்ட அந்தச் சிலுவையை நான் செய்தேனே" என்று முணுமுணுத்தார். "நான் அறிந்திருந்தேன், இருந்தாலும் நான் சம்மதித்தேனே -"

... சவுல் சாய்ந்து அவரது தோள்களைப் பற்றிக் கொண்டார். "தச்சரே இதில் நீங்கள் நிச்சயமாக என்னை விட அதிகம் குற்றவாளியாக எண்ண முடியாது ... ஆனால் நம்மில் எவரும் அவரது மரணத்தின் பங்கில் இருந்து தப்பிக்க முடியாது. லீனஸ், உனக்குப் புரியவில்லையா? அவர் இந்த முழு உலகத்தின் - வாழ்ந்திருந்த அல்லது இனி வாழப் போகின்ற ஒவ்வொருவருடைய - பாவங்களுக்காக ஒரே தரம் கொல்லப்பட்ட பஸ்கா ஆட்டுக்குட்டியாக இருக்கின்றார்."

லீனஸின் கண்களிலிருந்து சூடான கண்ணீர் ஊற்றெடுக்கத் தொடங்கிற்று. அவர் தமது தலையைக் குலுக்கினார், காண முடியாதவராய், (அதை) ஏற்றுக் கொள்ளத் தம்மை அனுமதிக்க இயலாதவராய் இருந்தார் -

சவுல், "என் நண்பனே, இதைப் பின்வருமாறு சிந்தித்துப் பார். உனது வேலையானது அவரது மரணத்திற்குப் பங்களித்திருந்தது என்றால், அது முழுப்படைப்பிற்கும் ஒரு புது வாழ்வை அளிப்பதற்கும் பங்களித்துள்ளதல்லவா? லீனஸ், நீ ஒரு சிலுவையை மட்டும் செய்யவில்லை, நீ ஒரு பலிபீடத்தையுமல்லவா கட்டியிருக்கின்றாய்."[3]

நமது பாவத்தைக் குறித்து, தேவகிருபையானது ஒன்றும் செய்ய இயலாத அளவுக்கு அவ்வளவு அதிகமாகவோ அல்லது அவ்வளவு பயங்கரமாகவோ நாம் பாவம் செய்து விட முடியாது என்று சிலுவை உறுதிப்படுத்துகின்றது. மனிதர்கள், தேவனுடைய பரிபூரணமான குமாரனை இழுத்துச் சென்று, ஆடையை உரித்து, அடித்து, சாதாரணக் குற்றவாளியைப் போல் மரிக்கும்படி அவரை ஒரு மரச் சிலுவையில் தொங்க விட்டார்கள். அவர்கள், இயேசுவைச் சிறுமைப் படுத்தவும், துன்புறுத்தவும், அழிக்கவும் தங்களால் செய்ய முடிந்த எல்லாவற்றையும் செய்தார்கள். தேவனுடைய கிருபையானது அவர்களுடைய பாவங்களை விட இன்னும் அதிகமானதாக இருந்தது. அவர்கள் இயேசுவுக்குச் செய்த எல்லாவற்றையும் தேவன் எடுத்துக் கொண்டு, அவருடைய (இயேசுவின்) இரத்தத்தின் மூலம் பாவ மன்னிப்பைச் சாத்தியமாக்கினார்.

முடிவுரை

நீங்கள் மீட்பின் கொண்டாட்டத்தில் இணைந்திருக்கின்றீர்களா? நற்பண்பு (மட்டும்) உங்களைப் பரலோகத்திற்கு இட்டுச் சென்று விடாது என்பதை நினைவில் வையுங்கள். இயேசுவுக்குள் இருத்தல் என்பது மட்டுமே பரலோகம் செல்லுகின்ற ஒரே வழியாக உள்ளது. நீங்கள் இயேசுவுக்குள் இருக்கின்றீர்களா? உங்கள் வாழ்வை அவருக்கு அர்ப்பணியுங்கள். இதை இன்னொரு நாள் செய்யலாம் என்று தள்ளிப் போடாதீர்கள்!

மீட்பு என்பது இன்னும் ஒரு உண்மை நிலையாக உள்ளது. மன்னிப்பு என்பது இன்னமும் அளிக்கப்படுகின்றது. கிருபை இன்னமும் பெருக்கெடுக்கின்றது.

குறிப்புகள்

[1]Francis Foulkes, *The Epistle of Paul to the Ephesians,* The Tyndale New Testament Commentaries, rev. ed., gen. ed. Leon Morris (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1989), 58. [2]"Hell's Sober Comeback," *U.S. News & World Report* (25 March 1991): 56. [3]Thom Lemmons, *Once Upon a Cross* (Sisters, Oreg.: Multnomah Books, 1993), 304.